

Wel was dat voor den commandeerenden majoor of overste een streelende gewaarwording: hij, daar tronend in uniform en omringd door een aantal eveneens geüniformeerden, wier superieur hij zich gevoelde, maar de zaak bood ook haar moeielijkheden!

Vroeg middagmalen, een paar uren eerder dan gewoonlijk, daarbij een nauwsluitend uniform dragen, en dan zich moeten hijschen op een veel warmte uitstralend paard; daartegen is alleen een engelenhumeur bestand. En wanneer nu des „bevelhebbers” humeur verstoord en hij min-of-meer electrisch geladen was, dan ontlastte zich het onweer gewoonlijk boven het bijna altijd onschuldige hoofd van den kapelmeester.

Daarvoor was nog een andere aanleiding, een instelling schijnbaar logisch van opzet, maar allernoodlottigst in haar resultaten: de „Commissie voor de muziek”. Het schijnt juist dat, waar alle onderdeelen door een speciale commissie werden bestuurd en geregeld, dit ook met het muziekkorps zou geschieden, maar de logica verlangt dan tevens, dat die commissie zal bestaan uit der zake kundigen. Wanneer ooit God met het ambt tevens het verstand gaf, dan was het wanneer de kolonel een van de officieren aanwees als lid van de Muziekcommissie; de hoofdofficier die tevens voorzitter van die commissie was, meende te beschikken over een mate van muzikale onfeilbaarheid, waarbij die van den Paus maar kinderspel was.

Dat alles had gebeurtenissen tengevolge, waarvan ik hier een vertellen wil.

Wederom zou een veld-exercitie plaats vinden, de omstandigheden – diner bij Stroomborg en warme namiddagzon – werkten samen om het den man op het paard ongemakkelijk te maken en hem te ontstemmen. Mijn vader had een nieuwen marsch ingestudeerd, waarmee hij en de leden van het korps bijzonder ingenomen waren, en liet dien spelen bij 't marcheeren naar het exercitieveld. Daar aangekomen wordt „halt” gecommandeerd en geeft de bevelvoerende hoofdofficier zijn adjudant last den kapelmeester te ontbieden.

De adjudant had de donderwolken op het gelaat van zijn